

Sygn. akt III AUa 204/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)

Protokolant starszy sekretarz sądowy Krzysztof Wiater

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 czerwca 2022 r. w L.

sprawy S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji S. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 grudnia 2021 r. sygn. akt VIII U 3631/19

I. oddala apelację;

II. nie obciąża S. M. obowiązkiem zwrotu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. kosztów postępowania apelacyjnego;

III. przyznaje adwokatowi S. K. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Lublinie) kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej S. M. z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Krzysztof Szewczak

III AUa 204/22

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 maja 2019 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1270 ze zm.) odmówił S. M. ponownego ustalenia wysokości emerytury.

W odwołaniu od tej decyzji S. M. domagała się jej zmiany poprzez przeliczenie emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosił o oddalenie odwołania i wywodził jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że S. M. złożyła w dniu 8 stycznia 2007 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. wniosek o ustalenie kapitału początkowego. Decyzją z dnia 2 marca 2010 r. organ rentowy ustalił kapitał początkowy ubezpieczonej na dzień 1 stycznia 1999 r. na kwotę 52 730,70 zł.

Decyzją z dnia 28 marca 2014 r. organ rentowy dokonał przeliczenia kapitału początkowego wnioskodawczynie ustalając go na kwotę 58 741,54 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego ZUS przyjął okresy składkowe w wymiarze 7 lat, 3 miesiące i 3 dni oraz okresy nieskładkowe z tytułu sprawowania opieki nad dziećmi w wymiarze 8 lat, 7 miesięcy i 19 dni.

Decyzją z dnia 19 maja 2014 r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonej emeryturę od dnia 1 maja 2014 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek i ustalił jej wysokość na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na kwotę 714,53 zł jako korzystniejszą od emerytury mieszanej, ustalonej na podstawie art. 183 tej ustawy.

Kolejną decyzją z dnia 21 kwietnia 2015 r. organ rentowy przeliczył wnioskodawczynie emeryturę z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego i ustalił jej wysokość na kwotę 624,84 zł, jednocześnie wskazując, że emerytura z urzędu wynosi od 1 marca 2014 r. kwotę 747,06 zł, zaś od 1 marca 2015 r. kwotę 778,91 zł.

Decyzją z dnia 25 czerwca 2015 r. organ rentowy dokonał przeliczenia kapitału początkowego wnioskodawczynie ustalając go na kwotę 69 563,56 zł.

Następnie decyzją z dnia 2 lipca 2015 r. organ rentowy ustalił wysokość emerytury wnioskodawczynie, po korekcie waloryzacji kapitału początkowego oraz po waloryzacjach, na kwotę 882,02 zł.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt VIII U 1531/16, wydanym na skutek odwołania S. M. m.in. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 19 maja 2014 r. i 21 kwietnia 2015 r., zmienił obie te decyzje i ustalił S. M. wysokość emerytury od dnia (...) na kwotę 809,86 zł oraz od dnia (...) na kwotę 815,37 zł. Jednocześnie Sąd Okręgowy w Lublinie (pkt III wyroku) przekazał wniosek o wyrównanie emerytury do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L..

Z uzasadnienia ostatnio powołanego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy uwzględniając nowe dowody w postaci zaświadczeń (...), wystawionych przez (...) spółkę z o.o. za okres od 28 marca 1977 r. do 31 sierpnia 1988 r., (...) spółkę z o.o. w P. za okres od 1 kwietnia 1972 r. do 23 czerwca 1973 r., (...) Spółdzielnię (...) w K. oraz Gminną Spółdzielnię (...) w K. i wysokość wynagrodzeń wynikającą z tych zaświadczeń, ustalił, że emerytura wnioskodawczynie od dnia (...) winna wynosić 809,86 zł, zaś od dnia (...) – 815,37 zł. Sąd Okręgowy uznał natomiast, że brak było podstaw do uwzględnienia przy obliczaniu wysokości emerytury wnioskodawczynie okresów i kwot zasiłków pielęgnacyjnych jakie pobierała ona w okresie wypłacania jej renty, podobnie jak wliczenia okresów pracy w gospodarstwie rolnym rodziców i w tym zakresie jej odwołania oddalił. W uzasadnieniu ostatnio powołanego wyroku Sąd Okręgowy wskazał również, że przedmiotem zaskarżonych decyzji nie było prawo wnioskodawczynie do przeliczenia jej emerytury za okres 3 lat wstecz w oparciu o art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wobec powyższego wniosek ten został przekazany do rozpoznania organowi rentowemu.

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa 628/18 oddalił apelację S. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt VIII U 1531/16.

Decyzją z dnia 18 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 marca 2018 r. wydany w sprawie sygn. akt VIII U 1531/16, ponownie przeliczył S. M. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. ustalając go na kwotę 73 137,46 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego ZUS przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 602,88 zł ustaloną w decyzji z dnia 16 maja 2018 r.

Kolejną decyzją z dnia 23 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., wykonując ostatnio powołany wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 marca 2018 r., przeliczył wnioskodawczyni emeryturę od dnia (...), tj. od daty określonej w tym wyroku, ustalając jej wysokość od dnia 1 marca 2018 r. na kwotę 961,68 zł i jednocześnie obliczył wyrównanie za okres od(...) do 31 maja 2018 r. w kwocie 2 198,43 zł.

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 maja 2019 r. pozwany organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury.

W piśmie procesowym z dnia 7 lipca 2020 r., wnioskodawczyni precyzując swoje stanowisko wskazała, że domaga się wyrównania świadczenia za okres 3 lat poprzedzających miesiąc, w którym zgłosiła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wskazała ponadto, że z uwagi na nieprawidłowe działanie organu rentowego wnosi o wyrównanie świadczeń za okres od 26 października 2006 r. do 31 marca 2014 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 3 grudnia 2019 r. odmówił S. M. wyrównania świadczenia za okres 3 lat poprzedzających miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Decyzją tą zmieniona została zaskarżona decyzja z dnia 23 maja 2019 r.

Wniosek o przeliczenie emerytury S. M. złożyła w dniu 28 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt VIII U 1531/16, ustalił wysokość emerytury wnioskodawczyni od dnia (...) uwzględniając wszystkie dodatkowe dokumenty przedłożone przez skarżącą w toku postępowania sądowego. Zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z (...) Spółdzielni (...) wnioskodawczyni przedłożyła w dniu 19 maja 2015 r., natomiast zaświadczenie z Gminnej Spółdzielni (...) oraz (...) spółki z o.o. przedłożyła w dniu 30 grudnia 2016 r.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy niniejszej oraz w aktach emerytalnych, których wiarygodność i autentyczność nie była podważana przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy dalej wskazał, iż stosownie do art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2021 r., poz. 291), w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Zgodnie natomiast z art. 133 ust. 1 ostatnio powołanej ustawy, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

- 1/ od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu,
- 2/ za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Z ustaleń dokonanych w sprawie niniejszej wynika, że zaskarżona decyzja została wydana w następstwie przekazania organowi rentowemu przez Sąd Okręgowy w Lublinie wniosku S. M. o wyrównanie emerytury (pkt III wyroku z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt VIII 1531/16). Kwestią sporną było natomiast ustalenie, czy S. M. przysługuje prawo do wyrównania świadczenia za okres 3 lat poprzedzających miesiąc, w którym złożono wniosek o przeliczenie emerytury.

Sąd I instancji wskazał, że wniosek o przeliczenie emerytury S. M. złożyła w dniu 28 lutego 2015 r. Z kolei powołanym ostatnio wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 26 marca 2018 r. ustalona została wysokość emerytury ubezpieczonej od dnia (...), z uwzględnieniem wszystkich dodatkowych dokumentów przedłożonych przez wnioskodawczynię w toku postępowania sądowego. Sąd I instancji wskazał przy tym, że wnioskodawczyni zaświadczenie o zatrudnieniu

i wynagrodzeniu z (...) Spółdzielni (...) przedłożyła w dniu 19 maja 2015 r., natomiast zaświadczenia z Gminnej Spółdzielni (...) oraz (...) spółki z o.o. przedłożyła w dniu 30 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy podniósł, że podziela pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. akt III AUa 818/18, że „pojęcie błędu organu rentowego o jakim mowa w przepisie art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest swoiste i szerokie, tzn. oznacza każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też niewłaściwych działań pracodawców, albo wadliwej techniki legislacyjnej, jak również błędna wykładnia obowiązujących przepisów. O błędzie organu rentowego świadczy np. fakt, iż w oparciu o przedłożone organowi wraz wnioskiem o przyznanie świadczenia dowody (dostępne w aktach emerytalnych) można było jednoznacznie rozstrzygnąć o wysokości świadczenia. Zaistniała więc sytuacja, w której organ rentowy wydał decyzję zaniżającą wysokość świadczenia, podczas gdy w oparciu o dostępne dowody było możliwe dokonanie przeliczenia według wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru”.

Zdaniem Sądu Okręgowego, przyznanie niższego świadczenia nie było następstwem błędu organu rentowego. Z dokonanych w sprawie niniejszej ustaleń wynika bowiem, że wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt VIII U 1531/16, została ustalona wysokość emerytury ubezpieczonej od dnia (...). Wyrok ten został wydany po uwzględnieniu wszystkich dodatkowych dokumentów przedłożonych przez skarżącą w toku postępowania sądowego, którymi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. nie dysponował w chwili wydania decyzji.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniosła ubezpieczona S. M.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, apelantka zarzuciła mu:

1/ sprzeczność poczynionych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na wadliwym ustaleniu faktu, że organ rentowy nie dopuścił się zawinionego przez siebie błędu przy przeliczaniu wysokości emerytury należnej S. M., dokonanego na skutek jej wniosku z dnia 28 lutego 2014 r.;

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niezastosowanie i odmowę przyznania S. M. prawa do wyrównania świadczenia za okres 3 lat poprzedzających miesiąc (luty 2014 r.), w którym skarżąca złożyła wniosek o przeliczenie należnej jej emerytury.

W konsekwencji tych zarzutów apelantka wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez stwierdzenie, że S. M. ma prawo do wyrównania świadczenia emerytalnego za okres 3 lat poprzedzających miesiąc, w którym złożyła wniosek o przeliczenie emerytury, czyli luty 2014 r. oraz za okres od 26 października 2008 r. do stycznia 2011 r.

Pełnomocnik wnioskodawczyni ustanowiony z urzędu wnosił nadto o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej S. M. z urzędu w postępowaniu przed Sądami I i II instancji, jednocześnie oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone w całości lub w części.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosił o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne, zarówno poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniąc je, stosownie do art. 387 § 2¹ k.p.c., podstawą własnego rozstrzygnięcia, wobec czego zbędne jest ponowne ich przedstawianie.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do przedstawionego w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zarzut ten należało ocenić jako całkowicie chybiony. Sąd Okręgowy przyjął, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, że organ rentowy przeliczając wysokość emerytury S. M. nie dopuścił się błędu, o którym mowa w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie t.j. Dz.U. 2022 r., poz. 504). W tym miejscu należy zauważyć, że zgodnie z art. 116 ust. 5 tej ustawy, do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. Dowody te zostały określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. 2011 r., Nr 237, poz. 1412). Zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia zainteresowany zgłaszający wniosek o emeryturę powinien dołączyć do wniosku dokumenty stwierdzające okresy uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość. Organ rentowy, wydając decyzję z dnia 19 maja 2014 r. przyznającą S. M. emeryturę oraz decyzję z dnia 21 kwietnia 2015 r. przeliczającą emeryturę z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego, nie dysponował dokumentami w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia wystawionych na drukach (...), potwierdzającymi zatrudnienie i wysokość wynagrodzenia za pracę w okresach zatrudnienia S. M. odpowiednio w: (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w L. od dnia 28 marca 1977 r. do dnia 31 sierpnia 1988 r., Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) „ (...)” w L. w okresie od dnia 1 kwietnia 1972 r. do dnia 23 czerwca 1973 r. (zaświadczenie (...) zostało wystawione przez następcę prawnego tego Przedsiębiorstwa – (...) spółkę z o.o. w P.), (...) Spółdzielni (...) w K. w okresie od dnia 29 czerwca 1973 r. do dnia 11 lutego 1976 r. oraz Gminnej Spółdzielni (...) w K. od dnia 18 lutego 1976 r. do dnia 3 stycznia 1977 r. Dokumenty te nie były wcześniej składane przez ubezpieczoną w postępowaniach o ustalenie wysokości kapitału początkowego oraz o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i o wysokość tego ostatniego świadczenia. W związku z tym wnioskodawczyni, zgodnie z § 10 ust. 2 i 3 ostatnio powołanego rozporządzenia, nie była zwolniona z obowiązku dołączenia do wniosku o emeryturę (wniosek z dnia 5 maja 2014 r.) oraz wniosku o przeliczenie tego świadczenia (wniosek z dnia 28 lutego 2015 r.) zaświadczeń wystawionych na drukach (...) przez ostatnio powołanych pracodawców, dokumentujących wysokość osiągniętych przez nią wynagrodzeń za pracę w okresach wskazanych w tych zaświadczeniach. Dokumenty te S. M. złożyła dopiero w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Lublinie w sprawie z jej odwołań od decyzji z dnia 19 maja 2014 r. (o przyznaniu emerytury) i od decyzji z dnia 21 kwietnia 2015 r. (o przeliczeniu emerytury z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego), sygn. akt VIII 1531/16. Złożenie przez ubezpieczoną w/w dokumentów dopiero w toku postępowania sądowego w sprawie sygn. akt VIII U 1531/16, uniemożliwiało organowi rentowemu wcześniejsze określenie wysokości emerytury apelantki z uwzględnieniem wysokości wynagrodzeń za pracę wskazanych w w/w zaświadczeniach dokumentujących te wynagrodzenia.

W świetle powyższych uwag za całkowicie chybiony należało również uznać zarzut obrazy art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do tego przepisu, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających miesiąc, o którym mowa w pkt 1 [miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne rozpatrzenia sprawy lub wydania decyzji z urzędu], jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Sąd Apelacyjny podziela utrwalony w orzecznictwie pogląd, że błąd organu rentowego oznacza każdą obiektywną wadliwość jego decyzji niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też niewłaściwych działań pracodawców, albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów, jak również błędnej wykładni obowiązujących przepisów (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 stycznia 2006 r., III BU 2/05, OSNP 2007, nr 1-2, poz. 23; z dnia 4 czerwca 2012

r., I UK 18/12, OSNP 2013, nr 11-12, poz. 137; z dnia 5 listopada 2012 r., II UK 83/12 – LEX nr 1619684; z dnia 16 listopada 2021 r., II USKP 67/21, LEX nr 3352540 oraz z dnia 8 grudnia 2021 r., I USKP 92/21, LEX nr 3352080, a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2020 r., I UK 368/19, LEX nr 3090052).

W okolicznościach sprawy niniejszej za błąd organu rentowego nie może być uznane nieprzedstawienie przez S. M., w postępowaniach administracyjnych zakończonych wydaniem przez organ rentowy decyzji z dnia 19 maja 2014 r. o przyznaniu emerytury oraz decyzji z dnia 21 kwietnia 2015 r. o przeliczeniu emerytury z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego, zaświadczeń wystawionych przez w/w pracodawców dokumentujących wysokość jej wynagrodzenia za pracę w okresach zatrudnienia u tych pracodawców, wskazanych w tych dokumentach.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, czemu Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., dał wyraz w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach instancji odwoławczej, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 102 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., orzekł jak w pkt II sentencji wyroku, mając przy tym na uwadze trudną sytuację finansową i zdrowotną wnioskodawczynie.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej (pkt III sentencji wyroku), udzielonej S. M. w postępowaniu apelacyjnym z urzędu, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 16 ust. 1 pkt 2 i § 4 ust. 3 w związku z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 18).

Zawarty w apelacji wniosek adwokata S. K. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej S. M. również w postępowaniu przed Sądem I instancji nie mógł być uwzględniony, ponieważ wniosek o przyznanie tych kosztów nie został zgłoszony w postępowaniu przed Sądem Okręgowym. W postępowaniu przed Sądem Okręgowym aktywność adwokata S. K. ograniczyła się do złożenia dwóch pism procesowych: z dnia 4 maja 2021 r. (k. 115) oraz z dnia 29 czerwca 2021 r. (k. 124). W żadnym z tych pism nie został zawarty wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej S. M. z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji.

W związku z tym roszczenie o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji wygasło (art. 109 § 1 k.p.c.).